

KAPITOLA 1

DĚDA MILOŠ

Děda Miloš rozvážně kráčel s rukama založenýma za zády po tmavé chodbě třetího patra největší strojírny ve zdejším městě. Procházel se, protože bylo přesně šest hodin. Obchůzka v šest hodin ráno patřila k jeho pravidelným rituálům. A dědův život se vždy odehrával podle pravidel a rituálů. Tam, kde neplatila pravidla, byl totiž bordel. A ten děda Miloš z duše nesnášel. Jeho život měl řád. A řád děda Miloš vyžadoval také od svého okolí.

Členové rodiny, ti blízcí i ti vzdálení, spolupracovníci i řadoví zaměstnanci ve fabrice, kantýnská, co vydávala párky, žena za přepážkou na poště nebo číšník v dědově oblíbené hospodě. Ti všichni se museli chtít nechtě přizpůsobit vrtochům Miloše Šimka.

No jo, táto, vzdychala pokaždé dědova dcera Líba, když ji peskoval.

Jistě, soudruhu náměstku, trousili zaměstnanci fabriky, když se nad nimi děda Miloš tyčil s rukama jako vždy založenýma za zády a přísným výrazem ve tváři.

Aby ses, Šimku, nezbláznil, říkala v takových chvílích babička Andula přesně tak nahlas, aby ji děda slyšel a zároveň se necítil uražen před ostatními. Babička Andula byla totiž jedinou osobou na světě, pro kterou dědova pravidla neplatila. Ta jediná si například mohla

dovolit o víkendech spát déle než do dědou stanovených sedmi hodin.

Po sedmé hodině spí jenom lumpové a vandráci, křičel vždy děda, když se jeho dcera Líba, tedy má maminka, ne a ne vyhrabat z postele.

A naše máma, odpovídala Líba do polštáře.

Babička Andula také klidně chodila pozdě, i když na nikoho jiného by děda nikdy v životě nečekal, bez rozpaků se se svým mužem hádala a křičela na něj vlastní názory, přestože měl jinak vždycky poslední slovo a pravdu. Babička Andula si zkrátka vždycky dělala, co právě chtěla. Ona mohla, protože ji děda Miloš miloval snad ještě víc než své pošahané rituály.

Do rozlehlého areálu ostrovské Škodovky, kde se vyráběly proslulé trolejbusy, chodíval děda Miloš od šedesátého roku. Bylo mu tehdy sotva šestadvacet let, měl těsně po škole a začínal zde jako obyčejný technik, kterých byl v té době nedostatek. Nakonec se ale vrátil ke své profesi ekonoma a vypracoval se až do kanceláře náměstka. Jak sám nejlépe věděl, bylo to hlavně proto, že měl dostatek kázně a disciplíny. A taky stranickou knížku.

ŠKODA se v průběhu času stala jeho druhým domovem. Nedal na tuhle fabriku dopustit, hrdě ji bránil a k smrti ho rozčilovalo familiární oslovení Škodovka, které pro ni používali dělníci i zaměstnanci v kancelářích.

Tak zítra zase do Škodovky, co? volali na sebe chlapi na nedělním fotbale. *Ten můj dělá nahoře ve Škodovce,* vyprávěly si ženské v samoobsluze. *Stejně jednou všichni skončíme ve Škodovce,* hulákali na sebe studenti místního učňáku během obědové pauzy. A děda Miloš byl k smrti rozčilený.